

Sygn. akt VIII Gz 170/17

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący - SSO Marek Tauer (spraw.)

SSO Artur Fornal

SSO Elżbieta Kala

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2017 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)w B.

przeciwko S. B.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27 czerwca 2017 r. sygn. akt VIII GC 1788/17

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie

Marek Tauer Elżbieta Kala Artur Fornal

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy uznał się niewłaściwym miejscowo i przekazał sprawę z powództwa (...)w B. z siedzibą w B. przeciwko S. B. o zapłatę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Szczecinie jako właściwemu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy podkreślił, że pozwany zgłosił zasadny zarzut niewłaściwości miejscowej sądu, powód w pozwie nie wskazał bowiem okoliczności uzasadniających właściwość sądu według właściwości przemiennej. Sąd ustalił, że przedłożona faktura nr (...) zawierała nr rachunku bankowego w Banku (...) S.A. bez wskazania siedziby oddziału. Faktura nie zawierała również podpisu pozwanego. Ponadto, z żadnego dokumentu przedstawionego przez powoda nie wynika, iż strony umówiły się, iż zapłata ma nastąpić lub nastąpiła na konkretny rachunek w danym banku. Z tego powodu Sąd Rejonowy uznał za zasadne przekazanie sprawy do sądu właściwości ogólnej, w którego okręgu pozwany ma siedzibę.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył powód domagając się jego uchylenia oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego. Zaskarżonemu postanowieniu powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 34 k.p.c., art. 27 § 1 k.p.c. a ponadto przepisu prawa materialnego, tj. art. 454 § 1 k.c.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że w pozwie właściwość miejscową Sądu Rejonowego w Bydgoszczy uzasadniono treścią art. 454 k.c., jako miejsce wykonania umowy tj. spełnienie świadczenia bezgotówkowego. W przypadku rozliczenia bezgotówkowych zapłata powinna nastąpić w miejscu ulokowania przez wierzyciela rachunku bankowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zażalenie powoda podlegało uwzględnieniu.

Stosownie do art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. powód przytoczył w pozwie okoliczności faktyczne uzasadniające właściwość przemienną sądu, określoną według miejsca wykonania umowy (art. 34 k.p.c.), podał bowiem, że miejscem tym „zgodnie z art. 454 Kodeksu cywilnego, była siedziba powódki, tj. B.” (zob. k. 3 akt sprawy).

Zdaniem Sądu Okręgowego powołanie się przez powoda na oddawczy charakter świadczenia pieniężnego – będącego przecież przedmiotem żądania w niniejszej sprawie – i w konsekwencji na powinność spełnienia świadczenia w miejscu siedziby wierzyciela (art. 454 § 1 zd. 2 k.c.) jednoznacznie wynika z treści pozwu, co oznacza, że nie było potrzeby odrębnego uzasadniania powyższej okoliczności (zob. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2005 r., III CZP 28/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 61). Powołując się na tą okoliczność powód mógł zatem, stosownie do art. 31 w zw. z art. 34 k.p.c., wytoczyć powództwo przed Sąd Rejonowy w Bydgoszczy jako właściwy dla miejsca wykonania umowy.

Na marginesie jedynie wypada podnieść, że skarżący słusznie wywodzi, iż w przypadku gdy dłużnik nie zastosował się do żądania zapłaty na wskazany przez wierzyciela rachunek bankowy (a taki sposób zapłaty nie wynika z umowy zawartej pomiędzy stronami) brak podstaw do uznania, że miejscem spełnienia świadczenia jest siedziba banku (lub jego oddziału) prowadzącego ten rachunek. Za miejsce spełnienia świadczenia należy w takim przypadku, ze wszystkimi tego konsekwencjami procesowymi, uważać siedzibę wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 14 lutego 2002 r., III CZP 81/01, OSNC 2002, nr 11, poz. 131).

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., jak również art. 108 § 2 k.p.c.

Niniejsze postanowienie nie jest orzeczeniem kończącym sprawę w instancji w rozumieniu art. 108 § 1 zd. 1 kpc. Zgodnie zaś z powołanym przepisem rozstrzygnięcie o kosztach następuje dopiero w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (za niedopuszczalne uważa się orzekanie o kosztach procesu wcześniej), ponieważ rozstrzygnięcie o kosztach ma charakter akcesoryjny w stosunku do głównego przedmiotu postępowania (Komentarz do art. 108 kodeksu postępowania cywilnego, J. Bodio, T. Demendecki, A. Jakubecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008). Z tego też względu orzekanie o kosztach przy okazji tego postanowienia, mającego za przedmiot kwestię wpadkową, byłoby przedwczesne.

Marek Tauer Artur Fornal Elżbieta Kala